

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 36.

8de september 1900.

26de aarg.

En levende dulle.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer levers det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. D. W. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 85.

Jesús velsigner de smaa børn.

"Ser til, at I ikke foragter en af disse smaa" (Matt. 18, 10).

I vor fortælling viser Jesús sig som den sande barneben.

At Jesús er den sande barneben, kan vi vide ogsaa deraf, at han selv blev et barn. Han kunde jo have kommet som en voksen mand til verden. Men da havde de smaa med sorg maattet spørge: har vi da ingen frelser, vi børn? Ja da maatte vi alle spørge saaledes; thi vi har alle været børn, og vi trænger allerede som børn en frelser. Thi alle, ogsaa børn er syndere for Gud. Men Jesús elskede alle, ogsaa børnene; saa blev han et barn just som vi, kun uden synd.

Men Jesús ringede heller ikke børn, da han blev voksen. Han var ogsaa da beres sande ben.

Vor fortælling beretter, at mødre bar sine børn til Jesús, forat han kunde velsigne dem. Disciplene mente, at Jesús havde nok at bestille med alle de voksne, som kom til ham og bad om hjælp; thi de gik til ham i hobetal, staa der just foran vor fortælling. Saa søgte disciplene at holde mødrene tilbage med sine børn.

Men Jesús blev vred, der han saa det, og sagde til disciplene: "Lad de smaa børn komme til mig og forhinder dem ikke; thi Guds rige hører saadanne til."

Heraf ser vi: Jesús elsker børnene, han vil, at de skal bringes til ham. Han vredes paa dem, som holder dem borte fra ham.

Han siger, at Guds rige hører dem til; det er bestemt for dem, de skal komme ind i det, de skal faa del i dets velsignelse. Og dette hans ord er sagt til os allesammen.

Men hvorledes kan børn bringes til ham

nu? Vi kan jo ikke lægge dem i hans slynke arme.

Jesús har indstiftet daaben. Om den siger han: "Uden at nogen bliver født paany af vand og aand, kan han ikke komme ind i Guds rige."

I daaben tager Jesús med sine usynlige arme mod de smaa børn og velsigner dem. Ved det ord, som er lagt til vandet, skaber han troen i de smaa børns hjerter, giver dem syndernes forlæbelse og gør dem til sine børn. De smaa tegnes med den treenige Guds navn, forat de skal høre ham til. Og saaledes kommer de ind i det rige, som hører dem til.

Derfor bærer kristne mødre sine smaa til Jesús i daaben. Ingen har ret til at holde de smaa borte fra daaben. Jesús bliver vred, naar nogen gør det. Thi en saadan foragter Jesu daab og foragter ogsaa de smaa.

Den tro, som Jesús i daaben skænker barnet, ved vistnok ikke barnet om, men derfor er den ligesuldt en sand tro, ligesom en voksens kristens tro er lige fuldt en sand tro, selv om den voksne sover og saaledes ikke ved om sin tro. Min viden skaber jo ikke troen i mit hjerte, men den er den Helligaands gjertning.

I vor fortælling siger Jesús endda det, at dersom en voksen skal komme ind i himmerigets rige, maa det ske paa samme maade, som barnet kommer derind, han maa faa et barnligt, hydmigt, modtageligt sind og hjerte, som ikke staa Herrens naade imod.

Men skal troen, som Jesús skænker barnet i daaben, blive bearet, saa at barnet kan blive i Guds rige, ogsaa naar det vokser op, da maa det blive undervist i Guds ord. Guds ord er maden, hvormed troen skal næres, styrkes og opholdes. Ingen anden undervisning og ingen anden lærdom kan gjøre det.

Derfor maa forældre daglig lade sine børn komme til Jesús ved at føre dem ind i hans ord, ved høn og undervisning, formaning og opmuntring og ved sit eget gode eksempel.

Derfor har vi kristelige barnefokler, hvor læreren i forældrenes sted og paa beres vegne giver børnene undervisning og kristelig tugt. Derfor har vi ogsaa vore gudstjenester, vore søndagsfokler, vore kristelige blade og bøger. De, som ikke vil lade sine børn faa del i disse goder, for at hebare dem i Guds rige, de foragter sine smaa og fører ulykke og straf baade over sig selv og sine børn. Og de børn, som ikke vil høre og lære Guds ord, de foragter den

Herre Jesus; de falder af fra daabens naade. De vil blive udelukket af Guds rige.

Lad os takke Jesus, som kjærlig tager imod de smaa børn. Lad os ikke ved ord eller handling hindre nogen af dem fra at komme til ham.

“Lad de smaa børn komme til mig.”

I en søndagsstole, hvor man lod børnene fremfise skriftsteder udenad, begyndte en ganske liden gut paa det bekendte vers: “Lad de smaa børn” o. s. v. Han blev forvirret og kom ikke længer end til: “Lad de smaa børn.” Han begyndte igjen, men var blot istand til at tage ordet “komme” med. Tredje gang begyndte og sluttede han med større kraft saaledes: “Lad de smaa børn komme til mig; thi — Jesus vil have dem alle, og I voksne folk, stop dem ikke nogen af eder.”

Denne lille gut havde forstaaet bibelstedet, selv om han gav det et noget ufuldkomment udtryk.

Maatte ingen holde de smaa tilbage, men hjælpe dem at komme til Kristus, som vil have dem alle!

Jeg ved lidt jeg ogsaa.

“Gutten min”, sagde en fader til sin eneste søn, “du har slet selskab. De, du omgaaes, drikker, sverger og lever bare paa kafeer og offentlige steder. Deres selskab er ikke godt for dig. Jeg beder dig, vær ikke sammen med dem.”

“Du behøver ikke at være bange for mig, far”, svarede ynglingen leende, “jeg tror, at jeg ved lidt jeg ogsaa. Jeg ved, hvor langt jeg skal gaa, og naar jeg skal stoppe.”

Gutten forlod sin fader, svingende spadserestokken mellem fingrene og lo over “gamlingens bemærkninger”.

Nogle aar efter stod gutten, der nu var bleven mand, for retten, anklaget for en forbrydelse, som han var medskyldig i. Før dommen udbrød han: “Min forbryderbane begyndte med ulvhighed mod mine forældre. Jeg troede, at jeg vidste ligesaa meget som min fader, og jeg foragtede hans raad; men saa snart jeg vendte mit hjem ryggen, kom fristelserne over mig som høener og drev mig frem mod forbrydelsen.”

Bjørnen paa skolen.

Det er nok ikke ofte, at bjørnen gaar paa skole, men engang skal det alligevel have hendt. Det var her i Amerika. En gut, som var ude i skogen, havde fundet en liden sort bjørneunge og tog den med sig hjem. Der blev den fodret og alet op, og den blev snart saa tam som en hund. Hver dag gik gutten til skolen, og det var et godt stykke vei at gaa. Det varede ikke længe, før bjørnen slog følge, og saa rusled den omkring alene, mens gutten var inde og læste. I forstningen var de andre børnene rædde for bjørnen; men det stod ikke længe paa; saa blev de gode venner med dem. Mange af dem havde stolemad med i smaa æsker eller daaser. De laa paa en hylde, og i fritbarteret blev de tagne ned, og da var bjørnen vis paa at faa sin gode del af smørrebrødene, æblerne og pærerne. Slig gik det i lang tid. Men saa en dag var dyret ikke at finde. Bjørnen var gaaet tilfogs igjen. Folk ledte og ledte, men det hjalp ikke.

Mange aar gik, og mangt blev anderledes paa skolen. Der kom en ny lærer og nye børn. Saa hendte det en kold vinterdag, mens læreren var ude, at en gut lod døren staa paa gløt, da han kom ind. Og saa kommer der en stor sort bjørn labbende ind i skolestuen. Børnene blev rent betræmte. Nogle af dem for paa dør, nogle af dem krabbede op paa bordene. Den tykkeste gutten hoppede ud af vinduet; han tænkte vel, at bjørnen vilde æde ham først. De tre smaa piger gjemte sig under krakkene. Men en kjæk gut tog et bedtræ og ropte til smaa pigerne, at de ikke skulde være rædde, han skulde nok berge dem.

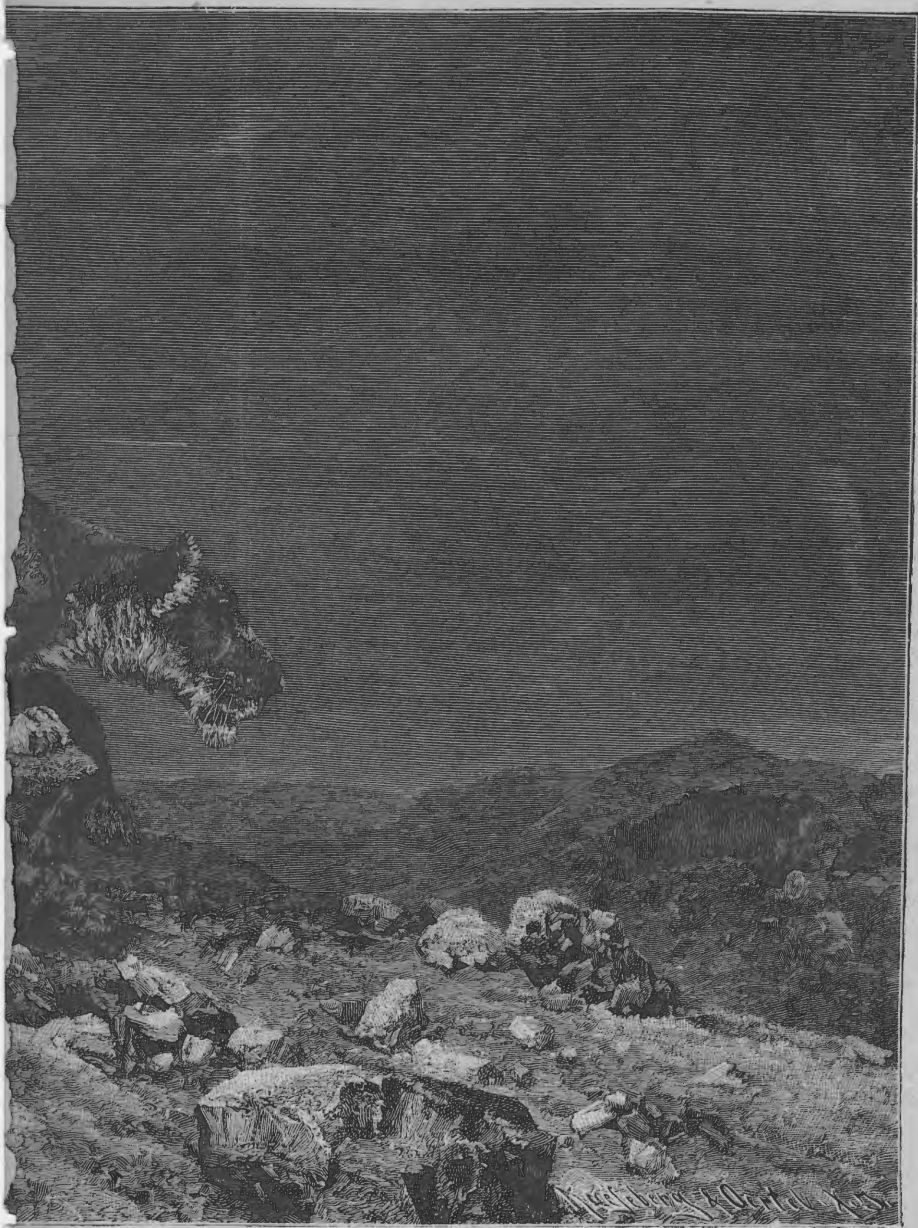
Bjørnen saa ikke ud til at ville æde hverken gutter eller jenter; han rusled bare hen i ovenkrogen og varmebe sig. Saa gik han bort til væggen, hvor stolemaden laa. Der satte han sig paa bagbenene og stak labben op paa hylben og tog tiltakke med dagens kost. Siden taspede han ud igjen af stuen, ligesaa stilt og lunt, som han var kommen.

Men imens havde den tykke gutten ropt paa folk, og bjørnestyrtterne kom og fandt sporene i sneen og fjød bjørnen. Men da de fik set rigtig efter, saa kjendte de ham igjen. Det var den samme, som engang havde faaet de res stolemad, da de var gutter. Og da blev der ikke stor glæde over den bjørnejagten.

Lydig søn er faberens glæde.

Løve og leopard

winde.

Hermine Bernhoffs barnehistorier.

Søs bedstemor.

(Fortsættelse.)

"So mange gange", svarede den gamle, som straks gik i sælden. "Om sommeren pleiede Fredrik den sjette stadig at spasere i Fredriksborg have; vi holdt alle saa meget af ham og hans gamle bomuldsparaply —"

"Sik kongen med bomuldsparaply?" Løb det i et forbausel for borte fra sofaen.

"Ja haabe i regn og solskin havde han den under armen; og I kan ikke tro, hørn, hvor glad jeg blev, da jeg gjenfaa den grimme paraply i samlingen paa Rosenborg slot, som jeg besøgte for nogle aar siden.

Man fortalte i mine unge dage, at hans omgivelser fandt den ikke passende til hans majestæts værdighed, og at de engang ved list havde berøvet ham den; men da kongen straks efter skulde underskrive nogle vigtige papirer, negtede han at gjøre det, medmindre paraplyen kom tilrette igjen; thi han havde nok skjönt, at den ikke var forsvunden af sig selv; og saa maatte de give ham den tilbage.

Den gode Fredrik den sjette! Jeg tror aldrig, der har været saadanne tider i verden, som dengang han regjerede; — ialfald ikke i Danmark", styndte hun sig at tilføje; for hun hufte paa, at hun talte til en flok smaa norste nordmænd, som nok vilde vide at protestere mod den paaftand, at det var bedre i Norge, dengang de havde Fredrik den sjette til regent og ingen 17de mai.

Heldigvis var imidlertid ikke engang Bolette tilstrækkelig inde i historien til at hufte paa, at bedstemors helt havde styret børnenes fædreland, hvorfor fru Drejer uforstyrret kunde gaa over til at fortælle om, at kongen engang i Fredriksborg have kom hen til det bord, hvor de sad rundt sin eftermiddagskaffe, og spurgte en af de unge damer om noget.

"Den ælfste prinsesse var med; men hun blev staaende lidt i baggrunden og saa temmelig forbausel paa vor opættning, der nok ogsaa tog sig adskillig merkkelig ud; vi var nemlig netop begyndt at pakke op kurbene og havde endnu ikke faaet frem hverken sukkerstaal eller tagetur, saa vort hvedebrød laa paa en serbiet og sulteret paa et papir.

Den slags kunde jo en prinsesse ikke være med paa; men jeg tror sikkert, vi havde det langt

koseligere rundt vort kaffebord end hoffet ved sit stive taffel, hvortil de begav sig under musikens toner, ledsagede af smaa pager; — damerne i pragtfulde kjoler med lange slæb, som var fæstede paa skulderen og faldt i rige folder efter dem.

Det tog sig ellers meget godt ud, og jeg havde ofte anledning til at se det, idet en af mine veninder hørte til prinsesse Karolines hoffstat, og hende besøgte jeg ofte ude paa slottet.

De tjenestgjørende damer havde fine værelser paa begge sider af en lang gang, hvor en stilbagt med starpladt gebær gik op og ned.

En dag jeg tilfældigvis var derude, vilde prinsen spille det opvartende personale et pub; — han var nemlig bestandig saa oplagt til at gjøre løjer.

Derfor tog han gebæret fra solbaten, stillede sig borteft i gangen og fyrede ud af vinduet i den anden ende.

Det bragede noget ganske forfærdelig gennem den lange gang, og I kan tro, prinsen lo, da vi allesammen i den største skræk kom farende ud fra de forskjellige rum for at se, hvad der var paa færde.

Og stilbdagten saa saa morsom ud, som han stod der stiv og strunt; han turde jo ikke le sammen med en kongelig høiher; men det smørrede smil rundt hans mund viste, hvor godt han ogsaa morede sig over alle de forfærdede damer.

Du store verden, der slaar jo flokken 11!" udbrød fru Drejer, som netop var i begreb med at begynde paa en ny historie.

"Jeg glemmer nok alting, naar jeg kommer ind paa mine ungdomsminde, lader det til. Saa god nat; — nu maa vi se at komme paa hovedet i sengen allesammen. Sov godt og glem ikke at læse aftenbøn."

Denne gang havde børnene ingenting at indvende; thi selv saa umættelige smaa tilhørere maatte jo erkjende, at aftenen havde bedstemor været mageløs snild til at fortælle.

* * *

Men 3dje januar's formiddag følte de sig i høj grad forurettede.

Ude blæste en forrygende snestorm, og inde var alle ungdommelige ansigter bedækkede med ilbevarfslende tordensfner.

Det var nu ogsaa græseligt, at uveiret netop kom idag, som onkel Walbemar havde lovet at leie en stor sluffe og kjøre dem til en bondegaard over 10 kilometer udenfor byen; der skulde de druffet chokolade og ager tjælebakke

og spist middag, som husjomfruen alt havde pakket ned igaarafte.

Bedstemor vilde været med, hun ogsaa; og siden skulde de kjørt onkelen paa jernbanestationen; for han maatte reise med toget kl. 7.

Altjaa hjalp det ikke at haabe paa godbeir imorgen; — det kunde jo være bra nok i og for sig; men den deilige kjøretur gif de i hvert fald glip af.

Først havde bedstemor skjendt over al denne grættighed; men ansigterne lysnede ikke for det, og nu var hun bleven kaldt ud i kjøkkenet, hvorfra der af og til trængte en lifsig duft ind i spisestuen, uden at dog hørnene i sin fortrædelige stemning gav agt derpaa.

Men pludselig gif døren op, og ind kom onkel Waldemar med stuepigens store, hvide forklæde paa sig og hendes peneste blonde-kappe fastet i sit krøllede sorte haar.

Han holdt et umaabeligt bret med fyldte chokoladepopper krampagtig fast mellem hænderne og balancerede, som om han befandt sig ombord paa en slingrende stude; for Waldemar Dreher var sjøofficer og saa oplagt til at gjøre moro som nogen sjømand, der for første gang er kommen hjem fra langreis.

Efter løitnanten fulgte kottepigens, halvtvilt af latter og bærende paa et fad fuldt af deilige toffillingskager.

Dette syn kunde hørnene ikke modstaa; de brød ud i en uanstelig jubel, og da bedstemor et øieblik senere kom med den nypistede frem, saa hun bare straalende smil, hvor hun vendte sig.

Heller ikke blev der mere sorg over den mislykkede tur; for onkel Waldemar havde skjndt sig at gjøre alle sine affædsbesøg tidlig paa formiddagen, saa han nu ganske kunde ofre sig for sine søsterbørn og sin gamle mor, der sad i lænestolen og smilede til alle de kjære ansigter og næsten lod til at glæde sig mest af hele selfædet.

Ved middagsbordet havde løitnanten en ny overraskelse paa rede haand i form af to flasker deilig stikkelsbærvin, der skummede næsten akkurat som champagne; og saa blev der en skaa-ling uden lige og en række taler, som aldrig vilde tage ende; for den ene var knapt færdig, før den næste begyndte.

Tilslut gav de sig alle i kor til at synge: "Ja vi elsker dette landet", saa bedstemor i selvfærdelse rømte op paa sobeværelset for at tage sig en liden lur, mens onkel Waldemar under-

holdt de smaa med historier, til den gamle havde sovnet ud.

Desværre blev klokken altfor snart 6½, og stuepigens kom ind med den kaffed, at vognmanden var kommen.

Nu maatte der tages affæd i en fart; et øieblik efter hørte de dombjelden forbi vinduerne, og saa var den muntre løitnant borte.

Der blev underlig tomt i stuen efter ham; fru Dreher maatte tage lommestørklædet frem for i al hemmelighed at aftørre et par taarer; og da hørnene efter aftensmaden bad om, at hun skulde fortælle dem noget, følte hun sig slet ikke oplagt dertil; hun kunde ikke komme paa noget; men de fik sige, hvad de helst vilde høre om.

De smaa var nok heller ikke rigtig i sit es længer og havde ingen spørgsmaal paa rede haand, som de pleiede.

Tilslut foreslog Vullen, at bedstemor skulde fortælle noget om sin papa, dersom hun huskede ham.

"Ja det gjør jeg nok", svarede fru Dreher med et vemodigt smil. "Han døde fra os, før nogen af os var voksne; men han staar saa lyslevende for mig i de lange, blankpudsede støvler, som han har udenpaa benklæderne.

Foran paa skafet hang en liden duft, og aldrig var der et sølestenk paa hans støpi.

Naar vi kom ind med vore støvler tilfølede til langt over anklerne, pleiede han at vise frem sine ben og sige: 'Se blot, nu har jeg gaaet helt fra kontoret uden at grise mig til, og hvordan er det, I ser ud?'

Det var den eneste bebreidelse, han nogen- sinde rettede til os, og derfor er det vel, at jeg saa tydelig huster, hvor nøie han var med, at vi saa pene ud paa fødderne.

Da jeg var den ældste, bestjæftigede han sig temmelig meget med mig; han tog mig ofte ud paa lange spadserure, og af og til fik jeg lov at følge med til en gammel grevinde, som boede i udkanten af byen og havde en tam abekat sidende paa en høi stang i sin dagligstue.

Den første gang, jeg drak kaffe hos hende, blev jeg meget forbauset over at se tjeneren sætte et helt bret med smaa boller foran grevinden, forat hun skulde fylde dem, hvorpaa alt sammen blev baaret ud i et andet rum.

'Det er vel til alle hendes piger', tænkte jeg ved mig selv; men da vi havde drukket kaffen, spurgte den gamle dame, om jeg vilde følge med ind i siveværelset, og da fik jeg se, hvem det var, tjeneren skulde opbarte. (Fortf.)

Anne Marie skal i dukkeselskab.

(Med billeder.)

Det skulde være dukkeselskab borte hos Peltersens; det vil sige, det var Selga Peltersens fødselsdag, og saa skulde hun have en del veninder hos sig; men disse maatte allesammen have dukkerne sine med. „Dere faar slet ikke lov til at komme, hvis dere ikke har dukke med,“ havde Selga sagt.

De havde faaet indbydelsen hele to dage i forveien. Saa havde de tid til at pynte dukkerne, vaske kjolerne deres og faa nye arme og ben paa dem ogsaa, om det var nødvendigt. Men stallars Anne Marie, det var hverken en arm eller et ben, som manglede hendes dukke; men hele hovedet var knust paa den, hele det vatre sine voks-hovedet. Det var haendt nogle faa dage i forveien; hun havde lagt den fra sig ude i gaardsrummet, medens hun var inde efter noget, og saa var man kommet fjørende med en vedvogn, og hele det nydelige hoved var bleven knust. Anne Marie havde graedt bitre taarer; men hendes mama havde sagt, at naar hun lagde dukken efter sig paa den maade, havde hun ikke fortjent det bedre, og nu fik hun være uden dukke for det første.

Men saa kom jelskabet borte hos Peltersens. Det var da kedeligt, at dukken hendes netop nu skulde være gaaet istykker. Det var med graaden i halsen, hun kom hjem fra skolen den dag; men udsigterne til at faa noget nyt dukkehoved nu var alt andet end lyse. For en tid siden havde hun haft nogle penge paa sparebøssen sin; men hun havde været saa taabelig, at hun havde kjøbt kage og drops for dem. Svor hun angrede det, nu hun havde haft saa usigelig god brug for dem! At bede mor om penge til nyt dukkehoved vovede hun ikke. Hun vidste, at mor høilig trængte hvert eneste øre, hun havde, og maatte spare stadig for at kunne leve, og saa hufede hun jo ogsaa, hvad hun havde sagt, dengaag hun kjøbte kage for sparestillingerne sine.

Men saa kom onkel Pelter indom udover kvelden. Onkel Pelter havde ikke flere penge, end han trængte, han heller;

det var bare saavidt han klarede sig; men han var altid saa fornøiet og i saa godt lune, onkel Pelter. Ham var derfor Anne Marie ikke rød for at fortælle sine barnlige sorger. Og onkel Pelter stod ikke fast. Først tog han rigtignot op pengepungen sin, vrængte den med en bedrøvelig ...ne for at vise, hvor tom den var, og hvor lidet han var istand til at hjælpe; men i næste øieblik gjorde han et lidet hop af fryd og glæde; han havde faaet et godt indfald. Der kom lille „Graatasse“, husets pene lille kat gaaende.

„Der har du dukke god nok,“ sagde han. Og Anne Marie lod sig ikke dette sige to gange. Nu fik hun nok at gjøre med at faa klæder til den, inden selskabet skulde begynde. Og det gik aldeles udmærket; hun var overmaade vel fornøiet med sin levende dukke, da hun gik afsted med den. Ja, hun kan paa billedet se baade hende og dukken.

Og den levende dukke gjorde stor lykke i selskabet. Det var noget nyt og var meget interessant for de smaa. Det kan vel være, at det ikke altid vilde være saa svært behageligt for en lattepus at skulle være levende dukke; men i dette tilfælde havde „Graatasse“ bare glæde af det; thi den fik baade kage og fløde, fik ligge i en blød, deilig dukkeseng og havde det idethele som en prins. Den ønskede vist gjerne at faa være levende dukke hver eneste dag.

Parreret.

Den berømte tykke digter Schiller lærte i sin ungdom at spille paa harpe. En nabo, som ikke kunde lide ham, sagde en gang til ham: „Ei, ei, hr. Schiller! De spiller jo som en David — bare ikke saa smukt.“ — „Og De,“ svarede Schiller øieblikkelig, „De taler jo som en Salomon — bare ikke saa klogt.“

Opl. paa billedgaaden i nr 30.

En ventil skaffer frisk luft i skolen.
